

puntual i poc explicada a algú que passava per allà: en alguna nota a peu de pàgina que no ve al cas, o en algun excurs breu que irromp enmig de l'argumentació crítica que estava desplegant. Aquesta esporàdica irrupció de breus comentaris amb retranca a minúcies i passavolants aporta salsa i vivacitat, però es queda en un gest reactiu que per a mi distreu. Quan justament la distracció juganera i la frivolitat ambigua i inconseqüent del fer passar bou per bèstia grossa que tant ens caracteritzen és un dels trets que el gest crític d'Arnau Pons sap llegir molt bé com a símptoma que ens diu molt més que no ens sembla.

En un pròleg molt esclaridor, Joaquim Sala-Sanahuja destaca entre altres coses la qualitat radiant de la prosa d'Arnau Pons. Es tracta d'una escriptura exigent, apassionada i que de vegades demana l'esforç de refer uns camins empedrats amb tot de lectures i referències prèvies. En bona mesura a través del desmantellament radical de posicions que rebutja, Arnau Pons proposa i desplega una concepció de la traducció poètica com un passatge d'alteritat: com un acte de lectura crítica, que inscriu el subjecte en el procés de fer-hi passar la intenció, la distància, la raresa i la singularitat de la veu i les seves inflexions. Per això s'hi posa i s'hi exposa del tot. La part més propositiva del llibre dialoga implícitament o explícitament amb Paul Celan, amb Jean Bollack, amb Peter Szondi, amb Walter Benjamin i, sobretot en aquest cas,

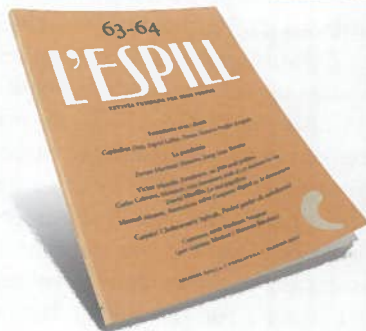
Charles Baudelaire, París, 1865.

amb Henri Meschonnic. Al final del llibre dialoga literalment amb Sam Abrams.

La reflexió avança i es desplega a través dels diferents combats singulars que es planteja: a través de les pàgines on evidencia la concepció essencialitzada de la llengua que hi ha rere les teoritzacions mètriques de Gabriel Ferrater i de Salvador Oliva, o a través de la crítica a les derives i les ramificacions diverses de les posicions de Heidegger, de Gadamer o de Paul Ricoeur, a través de la crítica al nomadisme tàctic de Norman Manea, o a través dels passatges que dedica a posar de manifest la frivoltzació de l'exili que planteja Roberto Bolaño, o a través de les pàgines on exposa de forma detallada i inapel·lable el gruix dels prejudicis que hi ha rere l'ocultació sistemàtica que fa Jordi Llovet de la recepció de Baudelaire a les lletres catalanes: de Guerau de Liost a

Mercè Rodoreda, de Ferran Canyameres a Jeroni Zanné, de Josep Carner a Joan Sales, de Màrius Torres a Rosselló-Pòrcel....

Lluny dels ideals de la transparència de la traducció, i lluny de la voluntat de fer desaparèixer l'autor (de la traducció) que propugnen els partidaris de l'*anostrament*, Arnau Pons proposa ser-hi del tot, descentrar-s'hi i traduir criticant (i criticar traduït). Aquests assaigs que parlen de traducció de poesia no són adreçats només ni principalment als socis de cap negociat específic, no escriu ni per als traductors, ni per als acadèmics, ni per als poetes: quan Arnau Pons planteja la traducció com a forma de crítica, com a forma d'autobiografia, com a forma d'escriptura poètica (tot alhora) desplega una reflexió que afecta tots els racons de la literatura (en general) i de la literatura catalana (en particular). ■

L'ESPILL 63-64

Ferran Martínez, Josep Lluís Barona, Víctor Maceda, Carles Cabrera, Anne Cheng, Hamit Bozarslan, Josep J. Conill, David Murillo, Krisztina Nemes, Manuel Alcaraz • **DOSSIER** • Feminisme avui i demà • **DOCUMENTS** • Gayatri Chakravorty Spivak • **CONVERSA** amb Burham Sömnez • **LLIBRES** • Àlex Matas Pons, Isabel Ferrer Senabre, David Murillo, Anna Senent